

dagen, uden at der samtidig vedtages en Lov om Præstelønninger, mener jeg ogsaa vil være i højeste Grad uheldig.

Lewinsky: Det Ændringsforslag, der her foreligger, har for mig en Karakter, som kan betegnes som betinget Benaadning for de bestaaende Menighedsraad. Man udsætter Eksekutionen i 5 Fjerdingaar, søger at holde Livet oppe i Menighedsraadene for at beholde dem som en Art Gidsler, som mulig kunne bruges til Udveksling for at faa den meget eftertragtede Kirkeforfatning. Den stærke Kærlighed, der fra de konservative Grupper Side næres til Opfyldelsen af Grundlovens § 75, har for mig været lidt ejendommeligt, men jeg antager, at den nærmest er begrundet i, at man har en Følelse af, at det Flertal, man endnu i Øjeblikket sidder inde med i dette Ting, er ved at visne hen og svinde hen, og det gælder derfor om at faa gennemført en Kirkeforfatning i den Aand, som de konservative Partier ønske det, medens man endnu har et Flertal heroppe. Det kan imidlertid ikke være nogen særlig Grund for de andre Partier til at være lige saa begejstrede for under de Forudsætninger at faa denne Kirkeforfatning gennemført. Naar det ikke er Tilfældet, kan jeg ikke indse, at man har stor Glæde af at bevare Menighedsraadene i de ca. 5 Fjerdingaar, idet der neppe er ret mange af os, som tro, at vi i Løbet af den Tid faa en Kirkeforfatning i den Aand, som det ærede konservative Flertal heroppe ønsker det. Derfor mener jeg, at man lige saa godt kan gøre Sagen kort af og lade de Menighedsraad, man har, falde bort nu, som lade dem leve i de 5 Fjerdingaar. Thi Sorgen over dem og Savnet ved deres Bortgang vilde neppe blive meget stor. Men dertil knytter man yderligere en Bestemmelse om, at det kirkelige Udvalg, som man nu nærmest maatte betragte som hendøet, atter skal kaldes op til Livet, ja, endogsaa næsten til et stærkere og kraftigere Liv, end det før har haft, idet man ikke alene vil have, at det som nu kan kaldes sammen, naar Kultusministeriet vil det, men ogsaa giver Udvalget langt større Selvstændighed end før. Jeg er just ikke stiv udi Teologien, men jeg har dog en Følelse af, at om de Emner, der vedrøre de kirkelige Forhold, kan der føres Forhandlinger og Diskussioner i en lang Uendelighed, og hvis man nu giver en Institution som det kirkelige Udvalg, der vel særlig bestaar af stærkt kirkeligt interesserede Folk, Ret til at træde sam-

men, naar enten Formanden eller en Trediedel af Udvalgets Medlemmer ønsker det, er jeg bange for, at denne Lov neppe er vedtagen, før vi have det kirkelige Udvalg samlet igen for at holde Møder i en Uendelighed af Tid, og disse Møder ere jo ikke noget, man har aldeles gratis, men noget, som Staten skal betale, og under de Forhold, hvorunder vi nu leve, hvor man særlig slaar paa, at man skal være sparsom, synes jeg, at der her er en Udgift, man skal vogte sig for, da der ikke er en særlig Opgave, det kirkelige Udvalg skal varetage, idet det kan drøfte alt muligt og lade Staten betale Drøftelserne.

Af disse Grunde vil den Gruppe, jeg tilhører, stemme mod de foreliggende Ændringsforslag. Der er vel ikke megen Sandsynlighed for, at vi kunne forhindre deres Vedtagelse, her er vel sagtens endnu et Flertal for den Anskuelse, de hvile paa, men jeg vil udtale Haabet om, at de ikke maa faa nogen lang Levetid, men at det andet Ting nok vil sende dem ud af Verden. Skulde Resultatet saa blive, at vi kom bort fra den kirkelige Lovgivning, vi have haft, med Menighedsraad, tror jeg heller ikke, at det i og for sig vilde være et stort Tab. Jeg vilde meget ønske, at den nuværende Regering maatte fra bar Bund kunne faa Lejlighed til at vise, hvad et virkelig demokratisk Ministerium paa dette Omraade, det kirkelige, vil betragte som god demokratisk Lovgivning i Mod sætning til de Kompromisforslag, vi nu have haft.

Fr. Petersen: Det af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag kan jeg slutte mig til, ligesom jeg ganske kan tiltræde den Begrundelse, som Flertallets ærede Ordfører nylig gav. Naar jeg tillader mig at anbefale Vedtagelsen af dette Ændringsforslag, er det, fordi det forekommer mig, at det er den naturligste og maaske den eneste fremkommelige Udvej til at forebygge, at Menighedsraadene falde bort ved Ugangen af indeværende Aar. Man kan nemlig under Hensyn til de Omstændigheder, under hvilke Rigsdagen enedes om Vedtagelsen af Lovene af 15. Maj 1903 om Menighedsraad og det kirkelige Udvalg, ikke vente, at Gyldigheden af den første med Billigelse af dette Tings Flertal kan blive forlænget, uden at ogsaa det samme sker for den sidstes Vedkommende. Det forekommer mig ganske naturligt, at Forlængelsen kun sker paa saa kort Tid som til den 1. April 1911, da Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer inden den Tid